

[Kirkegaard.]

for mange tal — en del er jo allerede nævnt i dag — men jeg finder dog anledning til at nævne, at når Esbjerg Fiskeriforening ønsker afskrivning på 47 kuttere i 4 år, må jeg gå ud fra, at de 4 år så nogenlunde er det gennemsnitlige åremål, kutterne har været i England, og at de 47 er det antal kuttere, hvis ejere skal deltage i fordelingen af de penge, der her er tale om. Efter de mange forskellige fradrag, som i England er foretaget fra bruttobeløbet, der jo er på 10.023.000 kr., er der til rådighed til fordeling mellem de kuttere, der er tale om, 4.647.000 kr. eller knap og nap 100.000 kr. pr. kutter. Af de oplysninger fra Esbjerg Fiskeriforening, der foreligger for mig, har jeg forstået, at fra de 100.000 kr., som hver kutter har med hjem, fragår 20.000 kr. til reparation af hver kutter. Det mener jeg ikke der er noget at sige til; det er sikkert nødvendigt. Tilbage er der så 80.000 kr. til hver kutter eller, når vi regner med 4 år i England, 20.000 kr. om året til forrentning og afskrivning af hver kutter. Det vil sige en forrentningsprocent, der nærmer sig 40, jeg siger ikke, den er 40, men den nærmer sig 40, udregnet på samme måde som landbrugets forrentningsprocent, som vi alle ved ligger omkring 6 eller derunder. For mig at se har kutterejernes økonomiske resultat altså ikke været helt ringe for at bruge et vestjysk udtryk, men jeg gør udtrykkeligt opmærksom på, at jeg har nævnt disse tal på grundlag af de oplysninger, som foreligger over for mig fra Esbjerg Fiskeriforening. Jeg tør ikke indestå for, at de er rigtige. Jeg mener tværtimod, det er ganske nødvendigt, at vi i et udvalg atter i et vist omfang prøver de tal.

Inden en sådan nøjere gennemgang af det foreliggende materiale er blevet foretaget, har jeg altså personlig ikke turdet binde mig til at gå ind for fuld skattefrihed for alle kutterejere. Det er sådan, at ethvert medlem af folketinget er nødt til at huske på, at lover man skattelettelse til nogen, dynger man derved byrder over på andre. Det er ikke givet, at det andet altid er mere retfærdigt end det første.

På det møde, hvortil fiskeriministeren havde indbudt, og som jeg har omtalt, anbefalede jeg fiskerne og kutterejerne

at lade det eksisterende mellemværende afgøre ved domstolene. Det er det, andre mennesker må gøre, når de anser sig for uretfærdigt behandlet, men det havde kutterejerne og fiskerne ingen interesse for, og nu står vi altså i den situation i dag, at folketinget skal være dommer. Det er nævnt her, at det i sig selv er overordentlig betænkeligt.

På mødets aldeles uafklarede grundlag turde jeg altså ikke gå ind for en fuldstændig skattefritagelse, men jeg lovede de tilstedeværende at gå ind for, at de skatteydere, som sagen drejer sig om, ikke skal få en ringere behandling, end andre medborgere har fået i en tilsvarende eller lignende situation, og den udtalelse vil jeg altså gerne gentage her.

Storgaard: Venstre og de konservative har fremsat det foreliggende lovforslag, men det er for mig ufatteligt, at der skulle gå 17 lange år, før det gik op for det høje ting, at folketinget til enhver tid har ansvaret for, at enhver borger i dette land bliver retfærdigt behandlet.

Lovforslaget drejer sig om den såkaldte Englandspulje. Jeg synes, sagen har været grebet fuldstændig forkert an fra fiskernes side. Der skulle aldrig have været nedsat et udvalg til at forhandle med skattemyndighederne, for sagen er ganske enkelt den, at tjenestemænd ikke kan fortolke lovens bogstav, som det passer dem, heller ikke om de har den største sympati for sagen. Nej, fiskerierorganisationerne burde allerede lige efter Danmarks befrielse have rejst sagen i folketinget; i så fald tror jeg den havde været ude af verden for lang tid siden.

Jeg vil stærkt fraråde, at de forskellige regeringer forsøger på at skyde ansvaret over på hinanden; det kan ikke være rigtigt, at den højtærede finansminister spørger: hvorfor har den forhenværende statsminister, det ærede medlem hr. Erik Eriksen, der oven i købet havde en fiskeriminister fra Esbjerg, ikke fået den sag ud af verden? Jeg tror, det skyldes, at fiskerierorganisationerne ikke tog sagen i deres egne hænder.

Jeg er også blevet spurgt, om jeg var klar over, at det ikke var fattigfolk, mange af de fiskeskippere, der skulle have penge af Englandspuljen. Det er ikke en sag, der drejer sig om fattig eller rig, men om